

Ze gaan zich gauw mooi ma-ken met hun mooi-ste arm-ban-den om. De vrou-wen doen dik-ke ket-tingen om en ne-men haar ba-by op de rug.

„Waar wordt het feest ge-vierd?” vra-gen ze aan Zim-to-ti. Ze zijn nieuws-gie-rig. Mis-schien is het een brui-loft. Mis-schien is het een groot dans-feest.

„Het feest wordt in het kerk-je ge-vierd”, zegt Zim-to-ti. Dat vin-den de men-sen een beet-je raar. Wie gaat er nu feest vie-ren in een kerk-je? Zim-to-ti zal hen toch niet voor de mal hou-den?

De men-sen gaan het kerk-je bin-nen. Ze zijn nu een-maal zo'n eind ko-men lo-pen in hun mooi-ste spul-len. Ze wil-len wel eens we-ten, wat er in dat kerk-je te zien is.

De zen-de-ling be-gint te ver-tel-len, dat het Paas-feest is. Het is een vreemd ver-haal, het ver-haal van de Heer Je-zus, die de men-sen zo lief-heeft, dat Hij Zijn le-ven voor hen gaf. De Hei-land, die zo mach-tig was, dat Hij op-stond uit zijn graf.

Een vreemd ver-haal, maar toch ook mooi. Heel wat mooi-er dan de ver-ha-len van de bo-ze gees-ten, waar je bang voor moet zijn. De zen-de-ling leert de men-sen ook een lied zin-gen in hun ei-gen taal. Een lied van die mach-ti-ge Je-zus. De don-ke-re men-sen hou-den veel van zin-gen. En ze vin-den de me-lo-die erg mooi.

Zim-to-ti heeft niet ge-jokt. Het is een echt feest.

„Voort-aan trom-mel ik el-ke zon-dag om jul-lie naar het kerk-je te roe-pen”, zegt Zim-to-ti, „want 't is al-tijd een feest om van de Heer Je-zus te ho-ren ver-tel-len.” Zacht-jes gaan de men-sen heen. Vreemd was al-les, maar toch wel mooi. Mooi-er dan een brui-loft. En mooi-er dan een dans-feest.

„Ko-men jul-lie de vol-gen-de zon-dag weer, als je de trom van Zim-to-ti hoort?” vraagt de zen-de-ling bij de deur.

„Mis-schien wel en mis-schien niet”, zeg-gen de men-sen.

De zen-de-ling is vol ver-trou-wen. Hij zal er om bid-den. En God zal naar hem luis-te-ren. Dat weet hij ze-ker.

Jo Kalmijn-Spienburg

Maria van Magdala

vertelt...

„Ik wandelde naar Jozefs hof
Heel vroeg; het was nog bijna nacht
Toen ik daar slechts een engel trof,
Die schijnbaar op mij had gewacht.

De steen was weg, het graf was leeg...
Waar was het lichaam van de Heer?
Ik zag de engel... maar hij zweeg.
De Heer was weg... ik weende zeer.

De engel vroeg: „Wie zoekt gij hier?”
Ik zei: „Mijn Heer! Waar is Hij nou?”
Ik keerde en zag de hovenier
En dacht, dat hij het weten zou.

Ik zei: „Och heer, mijn Heer is weg,
Het graf is leeg; ik vind Hem niet!
Hebt gij hem weggenomen? Zeg
Heb meelij met mijn groot verdriet...

„En zeg mij, waar g' Hem legdet neer!”
„Maria!” klonk een zachte stem
Ik riep: „Mijn Meester en mijn Heer!”
Ik knielde en omvatte Hem.

Hij weerde m' af. 'k Moest in de stad
Met spoed naar jullie henengaan,
Om je te zeggen, broeders, dat
De Heer waarlijk is opgestaan!”

P. DE ZEEUW J.Gzn.